

Όλα όσα είπαν ή έγραψαν σε πρόσφατες παρεμβάσεις τους τα πρώην ή νυν στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, όχι απλά πρέπει να διαβαστούν, αλλά και να μελετηθούν προσεκτικά.

Πέρα από τις γλοιώδεις αμετροέπειες του Ν. Βούτση, τον εγωκεντρισμό του Γ. Βαρουφάκη, την δίκαιη οργανωμένη έκρηξη της Ζ. Κωνσταντοπούλου και την ομολογία απίστευτης ευπιστίας -κυρίως, αλλά όχι μόνο- του Π. Λαφαζάνη, αναδεικνύονται ανάγλυφα πλευρές της όλης πολιτικής στρατηγικής του ΣΥΡΙΖΑ και ειδικά του πραξικοπήματος απέναντι στο λαϊκό ΟΧΙ, που αξίζουν της προσοχής όλων.

Αυτή η συζήτηση επείγει να γίνει...

Δεν αφορά μόνο και κυρίως τα εσωτερικά του ΣΥΡΙΖΑ, ούτε απλά τις προσωπικές διαδρομές, τις ελπίδες, τα λάθη, τα αδιέξοδα ή τα πολιτικά εγκλήματα στελεχών του.

Σχετίζεται με τα **πολιτικά συμπεράσματα** που πρέπει να βγουν σε ότι αφορά την πολιτική διαπάλη μέσα στην αριστερά.

Ακόμη περισσότερο όμως, στέλνει μηνύματα για τους **δρόμους χειραφέτησης ή ενσωμάτωσης** των λαϊκών διαθέσεων στην αστική και ευρω-ενωσιακή πολιτική, σε εποχή κολοσσιαίων κοινωνικών μετατοπίσεων και πολιτικής αναζήτησης.

Η «δημιουργική ασάφεια» και οι «μεγάλοι συμβιβασμοί»

Στο πρώτο δίμηνο της «διαπραγμάτευσης» ΣΥΡΙΖΑ (Γενάρης-Φλεβάρης 2015), το πράγμα είχε φανεί. Με τη **συμφωνία στο eurogroup της 20ης Φλεβάρη** η κυβέρνηση συνομολογούσε απόλυτη υποταγή σε ότι αφορά την πληρωμή του χρέους "πλήρως και εγκαίρως" και τη δρομολόγηση νέας μνημονιακής συμφωνίας. Ήταν οι στιγμές που η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ με θράσος παρουσίαζε το μαύρο ως άσπρο και ο κόσμος δεν ήθελε να πιστέψει αυτό που έβλεπε μπροστά του.

Η **Ζωή Κωνσταντοπούλου αναφέρει:**

*«"Έχνα" ο κ. Βούτσης ότι στις 25/2/2015 (...) ο Γιάνης Βαρουφάκης, όταν του έθεσα το ερώτημα για ποιο λόγο επιστράφηκαν τα 11,5 δις του ΤΧΣ, από όπου θα χρηματοδοτούνταν μέρος του Προγράμματος της Θεσσαλονίκης, δήλωσε ότι το **πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης** (που καταρτίσθηκε υπ' ευθύνη του Γ. Δραγασάκη) ήταν **ανεφάρμοστο** και, όταν ζήτησα εξηγήσεις από το Γιάννη Δραγασάκη, εκείνος αποχώρησε από την αίθουσα».*

Ο **Α. Τσίπρας** τότε μιλούσε για «έντιμο συμβιβασμό» και ο **Γ. Βαρουφάκης**, για "δημιουργικές ασάφειες" που θα τον υπηρετούσαν. Στην πρόσφατη όμως συνέντευξή του στον Α. Παπαχελά, ο δεύτερος λέει σε όλους κατάμουτρα:

«Ήμασταν έτοιμοι να κάνουμε πολύ μεγάλους συμβιβασμούς».

Και φέρνει συγκεκριμένο παράδειγμα:

«κάποια στιγμή ο Πρωθυπουργός είχε αποδεχθεί το στόχο του πρωτογενούς πλεονάσματος του 3.5%

για την επόμενη δεκαετία, κάτι το οποίο είναι μακροοικονομικά αδύνατον»

Και όλα αυτά από την αρχή! Ένα μόλις μήνα μετά την εκλογική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ, τα ηγετικά στελέχη του, είχαν ήδη στείλει στα άχρηστα το λεγόμενο «πρόγραμμα λαϊκής ανακούφισης», που τόσους είχε σαγηνεύσει και είχαν προαποφασίσει «να τα δώσουν όλα» στα αφεντικά της ΕΕ.

Ποια διαγραφή του χρέους;

Έχει μεγάλο ενδιαφέρον αυτό που βγαίνει στην επιφάνεια σε ότι αφορά το ζήτημα του χρέους στην πρακτική πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ, αμέσως μετά την ανάληψη της κυβέρνησης.

Ο **Π. Λαφαζάνης** [λέει](#) ότι είχε βρει **Ρωσικά κεφάλαια** με τα οποία θα αγοραζόταν ελληνικό δημόσιο χρέος, που όμως χάθηκαν διότι ...έφυγε από Υπουργός:

«Αυτό που πρότεινα ήταν οι ρωσικές τράπεζες να χρηματοδοτήσουν την ελληνική εταιρεία που θα συμμετείχε στην κοινοπραξία κατασκευής του αγωγού, τη ΔΕΠΕΝΕ, έναντι των ωφελειών που θα είχε στο μέλλον από τη διαχείρισή του. Η ιδέα ήταν να χορηγηθούν «κάποια δισ.» στη ΔΕΠΕΝΕ ως προκαταβολή για το έργο, με τα οποία η εταιρεία θα αγόραζε ελληνικό χρέος και θα βοηθούσε την Ελλάδα να ξεφύγει από την «τρομερή οικονομική στενότητα» στην οποία βρισκόταν».

Ο **Γ. Βαρουφάκης** [αντιλέγει](#) πως ποτέ δεν του άρεσε αυτή η λύση, αλλά είχε βρει **Κινέζικα κεφάλαια**, που όμως και αυτά πέταξαν ...λόγω τηλεφωνήματος από το Σόιμπλε:

«Κοιτάξτε, εγώ δεν είχα καμία απολύτως επαφή με τη ρωσική διάσταση των πραγμάτων, με την οποία ήμουν ιδιαίτερα αρνητικός. Φαινόταν λάθος η οποιαδήποτε προσπάθεια να πάρουμε χρήματα απ'τον Βλάντιμιρ Πούτιν (...) Η Κίνα είναι μία εντελώς διαφορετική περίπτωση. Αυτή η συμφωνία επήλθε, ανετράπη όμως, με ένα τηλεφώνημα από το Βερολίνο».

Τέλος η **Ζωή Κωνσταντοπούλου**, ενώ ήδη η κυβέρνηση είχε δεσμευτεί με τη συμφωνία της 20ης Φλεβάρη για την αποπληρωμή του χρέους, «πειθόταν» από τον Τσίπρα ότι θα δρομολογηθεί απρόσκοπτα η πρωτοβουλία της για Λογιστικό Έλεγχο και Διαγραφή του χρέους, μέχρις ότου έρθει η αποκάλυψη της «προσδοσίας» του ΣΥΡΙΖΑ και του "αρχηγού":

«καταψήφισα τη λεγόμενη «συμφωνία» της 20ής Φλεβάρη (...) προτείνοντας μία άλλη στρατηγική, στην οποία συμπεριλαμβανόταν ο λογιστικός έλεγχος του χρέους, η διεκδίκηση των γερμανικών οφειλών, η ενεργοποίηση των ελληνικών αξιώσεων για υποθέσεις διαφθοράς, όπως τα σκάνδαλα Siemens και Λίστας Lagarde - πράγματα, δηλαδή, που αμέσως έθεσα σε έμπρακτη εφαρμογή στον τομέα της αρμοδιότητάς μου, με τον κ. Τσίπρα να προσποιείται ότι στήριζε αυτές τις επιλογές, ενώ, όπως αποκαλύφθηκε, είχε ήδη πουλήσει την υπόθεση της Ελλάδας».

Με λίγα λόγια, το ζήτημα της διαγραφής του δημόσιου χρέους, αντί να αντιμετωπιστεί ως πολιτικό ζήτημα ρήξης, αντιμετωπίστηκε πρακτικά ως ζήτημα χρηματικών ροών, νέας δανειοδότησης από άλλα καπιταλιστικά κέντρα και -στην καλύτερη περίπτωση- ως θέμα Λογιστικού Ελέγχου την ώρα που η κυβέρνηση είχε αποφασίσει ήδη την αποπληρωμή του στους δανειστές.

Το ορόσημο υποταγής της απόφασης του eurogroup της 20ης Φλεβάρη

Η Ζωή Κωνσταντοπούλου είναι καταλυτική όταν αποκαλύπτει το όργιο πιέσεων στην ίδια και πρωτοφανών μεθοδεύσεων για λειτουργία του Κοινοβουλίου, των Επιτροπών του και της ίδιας της κυβέρνησης **υπό δεσμευμένο και καθορισμένο χρόνο** από την τρόικα και αποδοχή από τον πρωθυπουργό:

«Μου ζήτησε (σ.σ. ο Τσίπρας) να συγκληθούν οι Επιτροπές της Βουλής την ίδια ώρα που θα συνεδρίαζε η Κοινοβουλευτική Ομάδα. Το αρνήθηκα και του δήλωσα ότι οφείλει να αφήσει την Κοινοβουλευτική Ομάδα να αποφασίσει ποια στάση θα τηρήσει και οι Επιτροπές προγραμματίστηκαν μετά το πέρας της Κοινοβουλευτικής Ομάδας. Του ζήτησα επίσης να φροντίσει να υπάρχει το κείμενο (σ.σ. εννοεί το προοίμιο συμφωνίας με τρικά για τρίτο μνημόνιο) στα Ελληνικά, διότι δεν θα μπορούσε να εισαχθεί **αμετάφραστο** (!!) στις Επιτροπές».

Χρεώνεται όμως και η ίδια πολιτικές ευθύνες επειδή – με το δικό της σκεπτικό και με άλλες έστω προθέσεις- τελικά **διευκόλυνε** την κυβέρνηση αντί –ως όφειλε- να την εκθέσει δημόσια, στο θέμα της συζήτησης στη Βουλή της συμφωνίας -ορόσημο υποταγής της 20ης Φλεβάρη. Σε συνέντευξή της στο περιοδικό Unfollow εκείνες τις μέρες εξηγούσε γιατί είπε «όχι» στο να έλθει προς ψήφιση στη Βουλή η συμφωνία του Eurogroup, χαρακτηρίζοντάς την «συνδυασμό επιστολών και ανακοινωθέντων» και επισημαίνοντας ότι «η Βουλή δεν ψηφίζει ούτε επιστολές ούτε ανακοινωθέντα». Λες και δε μετρούσε η ουσία της ύπαρξης και της ισχύος της συμφωνίας. Την ίδια **απαράδεκτη στάση** είχε κρατήσει τότε στο θέμα αυτό και ο Π. Λαφαζάνης:

«Η συμφωνία με τους πιστωτές δεν είναι απαραίτητο, αλλά ούτε υποχρεωτικό να εγκριθεί από τη Βουλή»,

δήλωνε σε συνέντευξή του στην εφημερίδα “Αγορά”.
Ακόμη χειρότερα, συμπλήρωνε:

*«Πράγματι η συμφωνία με τους λεγόμενους εταίρους παρουσιάζει μεγάλα προβλήματα αλλά σας **διαβεβαιώνω** ότι αυτά τα προβλήματα δεν πρέπει και δεν πρόκειται να μας εμποδίσουν να εφαρμόσουμε το ριζοσπαστικό πρόγραμμα μας (...)* οι ασάφειες και τα κρίσιμα προβλήματα του κειμένου της συμφωνίας δεν πρέπει και δεν πρόκειται να θολώσουν το κυβερνητικό έργο και τη νέα προοδευτική πορεία της χώρας».

Με την ευκαιρία, ο ιστότοπος iskra.gr στις 20/2/15 μιλούσε αμήχανα για ΣΥΜΦΩΝΙΑ “ΑΙΝΙΓΜΑ” ΣΤΟ EUROGROUP

(διαβάστε σχετικά και σχόλιο στην pandiera.gr στις 28/2/2015: **Η εξαπάτηση είναι βαρύτερο ατόπημα από την μεγαλύτερη υποχώρηση**).

Τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ που εκδιώχτηκαν από τον Α. Τσίπρα, έχουν τις δικές τους σημαντικές ευθύνες ειδικά για την συγκάλυψη της σημασίας της συμφωνίας της 20ης Φλεβάρη. Ενδεχόμενη διαφοροποίηση και διάσπαση τότε της κοινοβουλευτικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ και κλονισμός της κυβέρνησης, θα μπορούσε να οδηγήσει σε άλλες εξελίξεις. Οι αριστερές τάσεις στο ΣΥΡΙΖΑ ωστόσο «προσέφεραν πλάτη», δικαιολόγησαν, ακόμη και καθυσάχασαν “διαβεβαιώνοντας”, έστω διαφωνώντας.

Το πραξικόπημα ενάντια στο ΟΧΙ του δημοψηφίσματος

Ο Γ. Βαρουφάκης περιγράφει με ιδιαίτερη ένταση της διαφορά του κλίματος που επικρατούσε στους δρόμους και στα κυβερνητικά επιτελεία τη βραδιά του δημοψηφίσματος και της συντριπτικής επικράτησης του ΟΧΙ:

«Όταν αργότερα είδα τον πρωθυπουργό, ήμασταν οι 2 μας και τον είδα σε μια συναισθηματική κατάσταση, ψυχολογική, που ήταν εντελώς αναντίστοιχη με αυτά που συνέβαιναν έξω»

Ακόμη πιο αποκαλυπτικά είναι όσα αναφέρει η Ζ. Κωνσταντοπούλου, μιλώντας για μια συνάντηση με τον πρωθυπουργό τέσσερις μέρες αργότερα:

«Στις 9 Ιουλίου 2015 αργά το απόγευμα προς βράδυ, όταν ο Τσίπρας με κάλεσε στο γραφείο του, με την παρουσία Βούτση-Φλαμπουράρη, για να μου ανακοινώσει ότι θα φέρει με διαδικασία κατεπείγοντος “εξουσιοδότηση συμφωνίας” στα αγγλικά, την οποία μου επέδειξε, του δήλωσα τη διαφωνία μου και προσπάθησα επί 2ωρο να του εξηγήσω ότι αυτό αποτελούσε ευθεία παραβίαση του αποτελέσματος του δημοψηφίσματος και καίρια αποδυνάμωση της διαπραγματευτικής θέσης της χώρας. Εμβρόντητη άκουσα τον Τσίπρα να λέει, ενώπιον των Βούτση και Φλαμπουράρη, οι οποίοι παρέμεναν σιωπηλοί, ότι «**μόνο μια Κυβέρνηση Εθνικού Σκοπού ή μια Δικτατορία**» μπορεί να αντεπεξέλθει στην κατάσταση».

Στεγνό πούλημα της λαϊκής θέλησης, αλλά και παράλληλα μεγάλες ευθύνες για την απόκρυψη (τότε) της αντιδραστικής πραξικοπηματικής μεθόδευσης. Δεν είναι απλό πράγμα ο πρωθυπουργός της χώρας να μιλάει για ...δικτατορία και αυτό να μπαίνει κάτω από το σεντόνι της κομματικής πειθαρχίας!

Τέθηκε ποτέ -έστω διαπραγματευτικά- θέμα εξόδου από την ευρωζώνη;

Ακόμη και ο **Ν. Βούτσης** διαβεβαιώνει ότι θέμα εξόδου από την ευρωζώνη και σχετικής προετοιμασίας για αυτό, δεν τέθηκε ποτέ και από κανένα. Ακόμη και όταν ήταν βέβαιο το κλείσιμο των τραπεζών με απαίτηση της ΕΚΤ. Παραθέτουμε από τη συνέντευξή του στην Καθημερινή:

«Δεν είναι αλήθεια ότι ο Λαφαζάνης μας πίεζε να κάνουμε ριφιφί στο Νομισματοκοπείο. Είναι ψέμα. Είχε κάνει πρόταση σε δύο υπουργικά συμβούλια με την έννοια των εναλλακτικών που ψάχναμε. Αλλο θέμα η δραχμή. Ο ίδιος ο Λαπαβίτσας είχε αναγνωρίσει ότι χρειάζονται δύο χρόνια προετοιμασίας για να γίνει το βήμα».

Το ζήτημα της εξόδου από την ευρωζώνη είναι το μοναδικό στο οποίο ο νυν Πρόεδρος της Βουλής, μεταξύ γελοιοτήτων του τύπου «Είχε απασφαλίσει η γυναίκα...» (αναφερόμενος στην Κωνσταντοπούλου), λέει μισή πολιτική κουβέντα, άσχετα αν είναι κυριολεκτικά για ...τα μπάζα. Παραθέτουμε ερώτηση και απάντηση:

«- Τι σας εμπόδισε να επιλέξετε τη δραχμή; Οτι χρειαζόταν δύο χρόνια προετοιμασία;
- Η άποψη που έχουμε πλειοψηφικά στον ΣΥΡΙΖΑ εδώ και πάρα πολλά χρόνια: υπάρχουν 200 δισ. στο εξωτερικό από χιλιάδες Έλληνες και άρα οποιοδήποτε εσωτερικό εθνικό νόμισμα θα λειτουργούσε σε βάρος των κακομοίρηδων».

Επιχειρήματα επιπέδου Πρετεντέρη...

Το στέλεχος όμως του ΣΥΡΙΖΑ δεν έχασε την ευκαιρία να γλείψει σχετικά τους εταίρους της κυβέρνησης στη νέα άθλια μνημονιακή συμφωνία:

«Η Μέρκελ είχε εξαιρετική συμπεριφορά στο προσφυγικό. Ο Γιουνκέρ βοήθησε στην υπόθεση του ελληνικού προγράμματος».

“Τελικά ο Τσίπρας μας διαχειρίστηκε αριστοτεχνικά όλους...”

Όταν λέγονται και συμβαίνουν τόσα πράγματα πίσω από τις πλάτες του ελληνικού λαού, του κόσμου που μάτωσε στις διαδηλώσεις και “κεράστηκε” με τόνους χημικών, πως αλήθεια στέκονταν όσοι ήθελαν να είναι αριστερή αντιπολίτευση στον Τσίπρα;

Ας τους δώσουμε το λόγο.

Ο Π. Λαφαζάνης δηλώνει:

«Πόνταρα ότι θα φτάναμε σε ένα σημείο όπου οι πιστωτές θα επέβαλλαν σκληρούς όρους. Τότε θα δοκιμαζόταν η αντιμνημονιακή προσήλωση του Τσίπρα και της ηγετικής ομάδας. Θα ετίθετο το

δίλημμα μεταξύ αποδοχής των πολύ σκληρών όρων και εξόδου από το ευρώ. Σε αυτό το σημείο, θεωρούσα ότι ίσως δεν θα γινόταν δεκτό το τελεσίγραφο και θα υποχρεωνόταν η ηγετική ομάδα να στραφεί σε έναν άλλο δρόμο».

Πόνταρε λοιπόν, αλλά δε βγήκε... και συνεχίζει σε άλλο σημείο:

«Υπερθεμάτισα υπέρ του δημοψηφίσματος, θεωρώντας το αδιανόητο ότι θα μετέτρεπε το “Όχι” σε “Ναι”».

Αδιανόητο κιόλας; Το γεγονός ότι η διαπραγματευτική πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ ήταν κατά 90% ίδια με την πρόταση Γιουνκέρ, δεν είχε αλήθεια προβληματίσει καθόλου τον τότε υπουργό και νυν επικεφαλής της ΛΑΕ; Κατά τα άλλα αυτό που υπενθυμίζει διαρκώς στη συνέντευξη στην Καθημερινή είναι ότι έθετε διαρκώς την εναλλακτική πρόταση **«εντός των κυβερνητικών οργάνων»**. Δηλαδή, και η συνείδησή μας ήσυχη και ο Τσίπρας έκανε τη δουλειά του...

Από τη μεριά της η Ζωή Κωνσταντοπούλου είναι αρκετά **ειλικρινής** όταν δηλώνει:

«δυστυχώς δεν το διαγνώσαμε εγκαίρως” (την προδοσία),

άστοχη όταν δικαιολογείται ότι:

“ουδεμία κυβερνητική γραμμή μου γνωστοποιήθηκε” (σε απάντηση στον Βούτση αν συμφωνούσε), λες και το πρόβλημα ήταν κυρίως στο πρωτόκολλο

και **εξόχως παραστατική** όταν τελικά λέει ότι:

«η όποια ενημέρωση είχα, προερχόταν από τον Α. Τσίπρα, ο οποίος, όπως αποδείχθηκε, **μας διαχειρίσθηκε όλους αριστοτεχνικά και καθ’ όλο το διάστημα της διαπραγμάτευσης**».

Η αλήθεια είναι ότι από το κείμενό της, δύσκολα κρύβεται η αυταπάτη της ότι θα μπορούσε αυτή να διαχειριστεί τον πρωθυπουργό:

«Εις μάτην προσπάθησα να τον αποτρέψω από το να φέρει το προσχέδιο συμφωνίας, που αποτέλεσε και ταφόπλακα, την επόμενη ημέρα. Εις μάτην προσπάθησα να του εμφυσήσω αυτοπεποίθηση και δημοκρατικό φρόνημα, την ώρα που ο ίδιος μου ανέλυε ότι «δεν πιστεύει ότι θα υπάρξει συμφωνία, αλλά θέλει, με την εξουσιοδότηση, να εξαντλήσει τη δυνατότητα να δείξει καλή θέληση, ώστε να είναι σαφές ότι φταίνε οι δανειστές που δεν υπήρξε συμφωνία». Θεωρούσα ότι είχα μπροστά μου έναν άνθρωπο καταβεβλημένο και πανικόβλητο, ενώ η πραγματικότητα απέδειξε ότι ο Τσίπρας προσπαθούσε με έμμεσους τρόπους να προετοιμάσει το έδαφος για αυτό που είχε προσυμφωνήσει και, ταυτόχρονα, να δικαιολογηθεί ενώπιόν μας με πειστικές αφηγήσεις».

Και σε άλλο σημείο:

«Βγαίνοντας απ’ το Μαξίμου, δήλωσα ότι ο Πρωθυπουργός και εγώ είμαστε εγγυητές της συνοχής του ΣΥΡΙΖΑ».

Εγγυητές συνοχής και μάλιστα οι δύο τους! Τελικά, η πολιτική είναι εξαιρετικά απαιτητική και δε συγχωρεί λάθη στην πολιτική εκτίμηση.

Αντί επιλόγου

Το πιο επικίνδυνο πράγμα από όσα ελάχιστα κατάφερε να πεί μιλώντας τόσο πολύ στην Καθημερινή ο Ν. Βούτσης είναι το παρακάτω:

«Είναι αδιανόητο να μιλάει κανείς, όταν τελειώνει την υπουργική του θητεία κι είναι σε πολύ κρίσιμες και απόρρητες θέσεις. Το ίδιο ισχύει και για τον Βαρουφάκη».

Ο Πρόεδρος της Βουλής έχει ως φαίνεται μπερδέψει τις **δημόσιες υποθέσεις** με τα ..αμπελοχώραφά του. Η ανάγκη συζήτησης για τα πεπραγμένα του ΣΥΡΙΖΑ δεν αποτελεί ούτε εσωτερικό του ζήτημα, ούτε είναι υπόθεση ιστορικών του μέλλοντος. Αφορά την τωρινή πολιτική διαπάλη, σε μια **στιγμή ανοιχτής πολιτικής κρίσης, ενεργού κοινωνικού ρήγματος και ενός δραματικού διλήμματος** που τίθεται ως εξής:

«Είτε στρατηγική ήττα της αριστεράς είτε στρατηγική τομή στο πρόγραμμα και στην πολιτική της πρακτική».

Οι δήθεν «εύκολοι» και «γρήγοροι» δρόμοι, τελικά πήγαν το λαϊκό κίνημα «πίσω και κάτω», μέσα από τις θεωρίες για τετραγωνισμό του κύκλου, δηλαδή με τη γνωστή ανοησία **«ούτε ρήξη, ούτε ανατροπή, αρκεί νάμαστε στην κυβέρνηση και να ευλογούμε την ευρωζώνη».**

Ο «λογαριασμός» πήγε αλλού, πρέπει να «επιστραφεί» και η υπόθεση της λαϊκής αντικαπιταλιστικής και αντιΕΕ ανατροπής να μείνει ανοιχτή.

Αν δε φοβηθούμε να βάλουμε το δάχτυλο «επί τον τύπον των ήλων», μπορούμε να δημιουργήσουμε τους όρους για ένα **νέο νικηφόρο γύρο**, αφήνοντας την άκρη το σκόπιμα ομιχλώδες και παραπλανητικό “κανείς δε δικαιώθηκε”.

Σε αυτή τη συζήτηση, όχι απλά έχουν θέση, αλλά μπορούν να συνεισφέρουν και πολλά, μεταξύ άλλων, και εκείνοι οι αγωνιστές του ΣΥΡΙΖΑ που “χαιρετούν” από τα αριστερά την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και τιμούν τη γνωστή ρήση πως **«η αυτοκριτική είναι το άλλο μισό του προγράμματος”.**

ΥΓ: Δε θα αποφύγουμε τον πειρασμό να αναφερθούμε σε όσα γράφει η Ζωή Κωνσταντοπούλου για τον νυν Υπουργό Παιδείας **Ν. Φίλη**, ο οποίος επέδραμε στο γραφείο της χτυπώντας τα τραπέζια και φωνάζοντας **“Θα σε τελειώσουμε, το κατάλαβες; Στο ξανάπα και θα γίνει”.**

Αυτός λοιπόν ο ...πνευματικός άνθρωπος της παιδείας και της εκκλησίας, είναι που οργανώνει και τον περιβόητο Εθνικό Διάλογο για την Παιδεία και έχει το θράσος να κουνάει το δάχτυλο στους εκπαιδευτικούς που χαλάνε τις φτηνές παράτες του. Να τον χαίρονται....